

La Pilar Rahola, la llibertat i tu

En Manuel, un company de feina cubà, m'explica que quan era estudiant a l'Institut Lenin de l'Havana se li acudí penjar un cartell al menjador del centre en què es llegia: "Qui pensi que el menjar és dolent, que posi una creu aquí sota". Aquesta acció li comportà un munt de problemes que, al cap de molts tombs, feren que el xicot, un home compromès amb el país i amb la llibertat, un gran professional, hagués de marxar de Cuba.

Hi he pensat en analitzar el que li ha succeït a la Pilar Rahola, que ha publicat un llibre important sobre la infiltració de l'islamisme totalitari a Espanya. *La república islàmica d'Espanya* és un llibre que cal llegir amb calma per comprendre l'abast del que s'hi denuncia, així com la qualitat de la informació que s'hi desgrana. L'islamisme totalitari, ens explica la Pilar de manera convincent, fa servir Catalunya de plataforma d'expansió del seu ideal d'esclavatge social i polític. L'islamisme totalitari s'aprofita de l'ambient lax que hi ha al nostre país envers els que defensen la destrucció de la llibertat. El llibre està escrit amb l'estil directe, periodístic, modern i sense complexos de la Rahola i, esclar, no deixa indiferent. Aquesta és la fita més important del llibre: ens ajuda a pensar, a discernir, a reflexionar sobre la presència entre nosaltres de persones i de grups que a partir de la religió fan un plantejament únicament polític de destrucció de la llibertat i de construcció d'un estat totalitari.

Els islamistes totalitaris, com els xenòfobs totalitaris, com els catòlics totalitaris, com els nacionalistes totalitaris o com els socialistes totalitaris, són enemics del model de societat que entre tots ens hem donat a Catalunya. El seu objectiu principal és acabar amb la nostra manera de donar-nos les lleis, amb la nostra manera democràtica i

ANTONI VIVES

POLÍTIC I ESCRIPTOR

oberta de construir comunitat. La seva eina fonamental és la por. Mitjançant la por anul·len la persona. Anul·lant la persona anul·len la col·lectivitat. Com escrivia aquí mateix no fa gaire, com més individu, més comunitat. Per ells, en canvi, com menys individu, més possibilitats d'esclafar la comunitat lliure. Tot això ens ho diu i m'ho suscita la lectura del llibre de Pilar.

Ahir mateix, comentant amb un conegut el fet que un grup musical que porta per nom Islam hagués penjat al YouTube una cançó amb una tornada que diu que "*voy a matar a Pilar Rahola*", em vaig quedar de pedra quan aquest em digué: "Home, i què et pensaves? És ben normal, ella s'ho ha buscat, tot el dia parlant dels jueus i dels palestins. I el llibre! Hi ha temes que val més no tocar perquè al final ja saps com acabes". Vaig pensar que els totalitaris tenien una altra víctima al sac.

L'escàndol de la cançó en què es convidava a assassinar la nostra periodista és la indiferència de la nostra societat. L'actitud del meu conegut

té a veure amb la dels que han estarufat el nas i han posat el que pensen de les opinions de la Pilar sobre Israel i Palestina per davant de la defensa del que ens diferencia veritablement d'aquests sequaços del feixisme amb excusa religiosa. L'escàndol per a mi és el silenci còmplice, poruc, mesquí i col·laboracionista dels qui estan disposats a sortir a totes les places Tahrirs de la cantonada i en canvi giren la cara quan una dels nostres, una de les nostres dones coratjoses, decideix dir i escriure el que pensa emparada pel rigor i la llibertat. Que no s'hi està d'acord? Perfecte, que s'hi argumenti en contra. El que és inadmissible és que ens empassem amb innocència cínica que la cançó i el que en penja és producte dels excessos de la Rahola. No senyor. La cançó i el que en penja només és producte dels plantejaments totalitaris dels nostres enemics més ferotges: els enemics de la llibertat.

Pensem-hi perquè el dia que menys ens ho esperem, havent imaginat que tot era com sempre, voldrem fer com el meu amic Manuel i hi voldrem dir la nostra. Posem per cas que en comptes de protestar sobre la qualitat del menjar decidim sortir al carrer ensenyant els cabells. I imaginem que, per un fet tan aparentment normal, la policia ens duu al calabós. A base de renúncies, a base de tombar el cap o de ser cínicament comprensius amb atacs com els que ha patit la Pilar, haurem estat els únics responsables d'engegar la llibertat a dida. Aleshores recordarem la nostra covardia, la nostra renúncia als principis; recordarem com vam contribuir amb el nostre cinisme a perdre-ho tot. No és política-ficció. O no recordeu el temps en què en els nostres carrers s'hi detenien la gent tan sols per parlar en català? Tu, per tant, a qui fas costat: a la Pilar i a la llibertat?, o és que estàs del costat dels altres? Tria ara o demà no et queixis.

**La cançó que amenaça
Rahola és producte del
totalitarisme dels nostres
enemics més ferotges:
els enemics de la llibertat**